

νους λόγους εἰς τὸν αὐτὸν κυριάρχην . « Ὁ κόσμος εἶναι ἀρκετὰ εὐρύχωρος ὥστε τὰ δύο ἡμέτερα ἔθνη νὰ κατοικῶσιν ἐντὸς αὐτοῦ ἐν ἀνέσει, καὶ ἡ φρόνησις μᾶς ὑπαγορεύει νὰ καταστήσωμεν τὴν εἰρήνην, εἰάν ἀμφοτέρωθεν ἦναι ποθητή. Ἐπιθυμῶ ἐνδομύχως τὴν εἰρήνην, ἀλλ' ὁ πόλεμος δὲν ὑπῆρξέ ποτε εἰς ἐμὲ τὸ ἀντίθετον τῆς δόξης. Παρακαλῶ λοιπὸν τὴν Ἑμετέραν Μεγαλειότητα νὰ μὴ ἀπορρίψῃ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς εἰρήνης.» Κατὰ δὲ τὸ 1808, ἐν Ἐρφούρθῃ, ὁ Ναπολέον ἐνοῦται μετὰ τοῦ αὐτοκράτορος Ἀλεξάνδρου ὅπως ὀδηγήσῃ τὸ Βρεταννικὸν ὑπουργεῖον εἰς ιδέας συμβιβαστικὰς. Τελευταῖον, κατὰ τὸ 1812, ὅτε ὁ Αὐτοκράτωρ ἦτο εἰς τὸν ὑπατον βαθμὸν τῆς δυνάμεως, ἐπανελάβεν ἐκ νέου τὰς αὐτὰς προτάσεις εἰς τὴν Ἀγγλίαν. Πάντοτε ἐσυνεΐθιζε μετὰ τὴν νίκην νὰ ζητῇ τὴν εἰρήνην, καὶ ποτὲ δὲν συγκατετίθετο εἰς αὐτὴν μετὰ ἥτταν, « Διότι, ἔλεγε, ὅτι ἔθνος τι εὕρισκει νέους ἀνθρώπους καὶ στρατιώτας εὐκολώτερον ἢ τὴν ἀπωλεσθεῖσαν τιμὴν.»

Ναπολέον ὁ Γ'.

ΕΙΣ ΤΟ ΛΕΥΚΩΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ Χ** Β**.

Νεφώδης, φθινοπωρινὴ ἀνέτελλε πρωΐα,
Καθ' ἣν εἰς δάσους εἴσοδον ἐπλάνων χθές, κυρία,
Τὸ βῆμά μου μονήρης.

Τὰ δένδρα περιέσειε γοργὴ ἀνέμου πτέρυξ,
Καὶ ἀπὸ τὰ φυλλώματα τὰ ῥέοντα ἡ πέριξ
Περιοχ' ἦτο πλήρης.

Πτερυγοφόρου ἀοιδοῦ ἠκούετο ψαλμός τις
Ἐντὸς τοῦ δάσους πένθιμος, καὶ εἰς ἐμὲ δὲ, ὅστις
Περιεπλάνων βλέμμα

Ῥεμβάζον εἰς τὴν κύκλωθεν σκηνὴν τοῦ φθινοπώρου,
Ἐπέρχοντο συλλογισμοὶ πλανήτου ὁδοιπόρου
Κυττάζοντος ἡρέμα

Φυλλορρόουσας ἐπὶ γῆς καὶ τέρψεις καὶ ἐλπίδας,
Κ' ἐκ τοῦ βιβλίου τῆς ζωῆς πολλάς λαμπρὰς σελίδας

Εἰς τῶν παθῶν τὸ ρεῦμα
Καθὼς τὰ φύλλα τὰ ὠχρὰ πιπτούσας, συρομένας,
Καὶ ἐπιπνοίας εὐγενεῖς ὡς νέφη πλανωμένας
Εἰς τὸ θολόν του πνεῦμα.

Τοιαῦται σκέψεις μ' ἔρριπτον εἰς σιωπὴν βαθεῖαν,
Καὶ ἡσθανόμην ἐνταυτῷ κρυπτὴν μελαγχολίαν.

Τῆς ποθητῆς πατρίδος
Ὁ ζῶν μακρὰν καὶ νοσταλγῶν ἐπὶ τῆς ξένης χώρας,
Συχνὰ εὐρίσκ' εἰς τὴν ζωὴν μελαγχολίας ὥρας,
Κενὰς τερπνῆς ἐλπίδος! —

Ἀλλὰ τῶν δένδρων ἡ στολὴ, τῶν λόφων καὶ κοιλάδων
Ἐν ᾧ ὠχρὰ κατέπιπτε, τὸ εἰρηναίως ἄδον

Πτηνὸν τῆς μοναξίας
Ἐφαίνεται' ὅτι ἔψαλλε προλέγον τὴν ὥραίαν
Ἐλπίδα τῆς ἀνοιξέως, ὡς προφητεῖαν νέαν
Τῆς θείας ἐργασίας.

Θεῖα ἐλπίς ζωογονεῖ τὸν ἄνθρωπον καὶ τέρπει.
Δὲν πρέπει οὐδὲν αἶσθημα γενναῖόν μας νὰ ἔρπη
Εἰς λήθην καὶ σκοτίαν.

Καὶ τὴν φιλίαν, ἂν μακρὰν ὑπάρχῃ καὶ ἀποῦσα,
Ἡ ἀμοιβαί' ἀνάμνησις ἃς συγκινῇ, ὡς μοῦσα
Τοῦ ψάλτου τὴν καρδίαν.

X. Α. Παρμενίδης.